

C. W. K. GLEERUPS UNGDOMSBÖCKER N:o 26.

BARNEN WIDE

EN LITEN BERÄTTELSE OM DERAS LIV I STADEN OCH PÅ SOLVIK AV **KARIN STEN** ----------- LUND C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG

LUND 1910 BERLINGSKA BOKTRYCKERIET

Förord till den elektroniska utgåvan

Boken är skriven av Anna Schütz men utkom under pseudonymen Karin Sten. Den digitaliserades direkt från original och anpassades och OCR-tolkades för Projekt Runeberg i mars 2014 av Bert H.

DENNA LILLA BOK HANDLAR OM FARS OCH MORS FYRA FLICKOR

GUNHILD tolv år.

ANNA-GRETA tio år,

ERNA sju år,

SIV fyra år

samt flickornas kusin SVEN elva år.

SOFI och IDA äro familjens båda snälla jungfrur.

' •

JUL.

et var veckan före jul och bråttom hos familjen Wide

liksom överallt annorstädes. Där gjordes korv och sylta, där bakades och skurades. Stök var i allmänhet just ingenting trevligt, tyckte barnen Wide, men julstöket, det var ett annat sorts stök, det låg poesi och fröjd över, och jul hade inte riktigt varit jul, om inte stöket kommit i förväg. Och julbaket! Det var något till härligt roligt! Mor visste sedan hon själv var liten flicka, att det hörde med till julglädjen att få vara med om det. Väga till »satser», hacka mandel till prinsesskakor och mandelstjärnor (och med mors tillåtelse stoppa en och annan mandel i munnen) samt att sedan, när allt var färdigt, få hjälpa till med att lägga ned kakorna i burkar och att

möjligen hitta en trasig, som fick gå en annan väg än i burken.

I kväll skulle barnen gå ut och köpa en del julklappar. Hur roligt var det inte att tänka ut vad var och en skulle få, att få de sparsamt tillmätta julpengarna att räcka till åt allt och alla, att gå ur butik och i butik och välja och köpa bakom ryggen på varandra och sen smussla in det i byrålådan och gömma det i bottnen under alla kläderna. Inte för att någon ville se i förväg, men det kunde ju ske helt »oförhappandes», när lådan öppnades. Mors stora sax, t. ex. Småsystrarna hade använt mors tillklippningssax som hovtång m. m., och nu hade Gun och Anna-Greta lagt tillsammanoch köpt den finaste sax, de kunde få tag i, för att ge mor i julklapp. De hade lagt den helt vårdslöst överst i Ouns byrålåda, och så kom mor och drog ut lådan för att taga ut ett plagg.

Ett indiantjut skar genom rummet. Mor vände sig om stel av fasa, men hann ej tänka en tanke, förrän två små flickor kastade sig över lådan och skreko: »Mor såg väl ingenting?» Mor hämtade sig snart från sin förskräckelse och svarade skrattande, att hon hann inte se annat än ett par små vilddjur.

Men sedan blev frestelsen för stark för dem, mor måste ändå gissa litet. Det var någonting nyttigt, någonting som mor önskat sig, någonting blankt och butiken hette likadant som en fröken, som bodde nära Solvik.

Men mor kunde inte gissa vad det var.

Ernas docka »Astrid» och Sivs »Bisse» reste regelbundet varje år på besök till morfar strax före jul, men åter-kommo alltid julaftons kväll. När de reste, voro de mycket illa klädda och sågo ut som riktiga invalider, ofta både arm-, ben- och näslösa, men morfar måtte varit både hos doktor och sömmerska, ty när de kommo hem igen till jul, voro de alldeles friska och ytterst väl klädda.

Nu var det dagen före julafton och fint och rent i varje liten vrå av hemmet, jul från källaren till vinden. Muntra brasor sprakade i kakelugnarna, och nu fattades blott, att »pyntesakerna» lades på sina platser. »Pax för det», ropade Anna-Oreta, men Gun hade redan hunnit före till mor och fått tillåtelse. Det var bland det roligaste flickorna visste, att få pynta efter en storrengöring, och särskilt till jul var nöjet än större.

På kvällen togs den väldiga granen in i salen och sattes i sin fot.

Erna tyckte, att granen såg mycket gladare ut, sedanden kommit in i salen, än när den stod i förstugan lutad mot ett hörn.

Den stod så ensam, tänkte hon, och längtade tillbaka till skogen och till sina små barn. Nu ser den hur glada vi äro över att den kommit till oss, och då blir den också glad. Och hon tog lilla Siv i handen och började hoppa och dansa kring granen, sjungande »Nu är det jul igen», ty det var ju dagen före, blott en lång natt till . . .

* *

*

»I dag är det julafton!» jublade Anna-Greta och var med ett skutt ur sängen. Hon sprang fram och gläntade lite på småsystrarnas dörr för att se, om de voro vakna. I detsamma kom mor in. »God jul, små barn», sade mor, och »god jul, lilla mor», svarade barnen och kysste henne. »Skynda er nu, så att ni äro alldeles färdiga, när det ringer till frukost!» — Julafton! Kaffe! Och ta själv av alla sorterna! Oj, vad det gick fort att kläda sig, särskilt för Erna. »Jag behöver inte tvätta mig så väl», sade hon, »jag badade i går.» Och hon var till Idas förvåning färdig utan en enda påminnelse. Visst stötte hon omkull tvättkannan över Sivs kängor och visst kastade hon sin vardagsklänning i ett hörn av garderoben i stället för att hänga upp den på kroken, som var uppsatt efter hennes längdmått, men i dag kunde Ida inte förebrå henne. Det var jul, och Ida hade redan kommit in i julstämningen, hon också. Hon torkade helt tyst av Sivs kängor och hängde utan vidare upp klänningen.

Det var ju övermåttan roligt hela dagen; under förmiddagen, då alla gingo omkring med skälmaktig uppsyn, smygande paket in i julklappskorgen, som stod överhöljd i »fingarderoben», och då det luktade lack så trevligt överallt frånfars rum ända in i barnkammaren; under granklädningen, som gick så fort och lätt för sig, just därför att så många små flinka händer hjälpte till; under julmiddagen, som var på samma gång så glad och så högtidlig;

under det granen var tänd och var ett enda strålande ljushav och alla togo i ring och fars bas anförde »Nu är det jul igen.»

Men ingenting övergick ändå, när julklappskorgen bars in. Därför var det inte utan, att barnen tyckte, att den lilla korta bit, som far läste om julen och Jesusbarnets ankomst till jorden, borde varit ännu kortare och att det varit roligare att sjunga alla julsångerna efter julklapparnas ankomst.

Den första julklappen i år kom just, när far slutat läsa. Den var till far och mor från Oun och bestod i att lilla Siv med klar och hög röst sjöng med hela julpsalmen. I hemlighet hade Gun lärt lillasyster både ord och melodi.

Fars stämma, som alltid annars var så säker, blev liksom grumlig, och mor såg inte riktigt klart noterna i koralboken.

När sången var slut, kysste far och mor sin lilla Gun och sade henne, huru kärkommen den julklappen var.

Mor viskade något till Sofi.

Erna och Siv klappade i sina små händer, och Gun och Anna-Greta sågo lycksaliga ut.

Jungfrurna kommo bärande något emellan sig, men far sade allvarligt och med eftertryck: »vi gömma julklapparna i år till nyårsafton.» »N-ä-ä-ä», tjöto barnen i korus, ganska oberörda av denna underrättelse, som regelbundet återkom varje år med samma resultat, att jungfrurna leende satte ned korgen vid fars plats och utdelningen började.

Det blev ett givande och mottagande, omfamningar och kyssar, jubelskrik och skratt åt verser och utanskrifter. Och när korgen var tom, skramlade hästar och vagnar fram över golven, små råttor m. fl. dylika odjur kilade rätt på far och mor, som blevo rysligt rädda. Erna provade sina vantar, ochAnna-Greta gick hela kvällen klädd i muff, sin första muff; hon kom nog att sova i natt klädd i muff, trodde mor.

När skinkan, lutfisken, gröten och klenetterna stodo på bordet, voro alla barnen så »förfärligt» mätta, att de orkade knappast smaka på någonting. Men hur det var, det skulle allt vara rätt roligt veta, vem som först blev gift, så lite gröt fick man lov äta för att möjligen kunna fiska till sig mandeln.

Det var så svårt att gå till sängs den kvällen, ja, det var nästan omöjligt tyckte barnen. Men det måste ju ske ändå. Dessförinnan läste far ännu en liten julbetraktelse om hur barnens änglar nu äro församlade för att överlägga, hur de denna jul skola vaka över barnen, glädja och varna dem, så att det i alla hem må vara en rätt julglädje och Jesus må kunna vara med som julgäst. Där han ej är närvarande, där är ingen rätt glad jul, där sjunga ej änglarna med, där är ingen hjärtefröjd, hur rågade borden än äro, huru många julklappar som utdelas, huru många ljus än tindra i granen. Och så gå änglarna ut och viska till barnen att vara goda, sanna och kärleksfulla och att komma ihåg att fylla hemmet med rena tankar och osjälviska gärningar.

* *

Julens dagar gingo fort, alltför fort, tyckte barnen Wide. De spelade sällskapsspelen, som de fått i julklapp, de läste julböckerna eller rättare »slukade» dem för att fortast möjligt få se, »hur det gick». De åkte skridskor, kälke och skidor. De mottogo det nya året och voro stjärngossar på trettonafton.

Mor hade gjort stora sockertoppshuvor av tjockt vitt papper och prytt dem med stjärnor av guldpapper. Vita koltar, ombundna kring livet med ett skärp, voro lätt anbringade.Barnen klädde om sig i barnkammaren och sprungo sedan köksvägen över gården och ringde på tamburklockan.

Mor satte sig vid pianot, och far samt tant Minna, som var på besök, sutto i soffan. Ida gick och öppnade. Fyra vitklädda stjärngossar, den störste bärande trettondagsstjärnan, stodo nere vid dörren i salongen, sjungande den gamla sången:

:|j: Goder afton, goder afton båd’ kvinna och man, :||:

:||: husbonde, matmoder en var i sitt stånd. :||:

:||: Vi önska eder alla en fröjdefull jul, :||:

:j|: från olyckor alla bevare er Gud. :||:

Men när de sjungit, fingo de ej gå vidare ut i världen, utan blevo kvarbjudna att smaka på vad huset förmådde i »gotteväg». En bricka stod i ordning på salongsbordet, och stjärngossarna läto ej bjuda sig två gånger, t- — —

Ännu en högtidsdag återstod av julen, och den ansågs i Wideska huset vara liksom julens avslutning. Det var mors och fars bröllopsdag, den 10 januari, då granen tändes för sista gången.

Nya ljus sattes alltid i kvällen förut, ty den dagen brann granen både under middagen och på kvällen.

Men när ljusen slocknat, då var julen över.

LILLASYSTER.

Finns det i hela världen en sådan liten yrhätta som »Siv Solstråle»?

Man riktigt ser, hur odygden tittar fram ur ögonen och hur det kittlar i de små ostyriga fingrarna att få göra allaFyra vitklädda stjärngossar, den störste bärande trettondagsstjärnan, stodo nere vid dörren .. .möjliga spratt. Ingen kan vara säker om att t. ex. få ha sitt förklädsband knutet, när det finns en sådan skälmunge i huset.

Om mor för ett ögonblick vänder sig om, under det skälmungen klädes av på kvällen, vips är hon bortflugen! Vart? — »Pip»! säger det under sängen eller i ett hörn av garderoben.

En gång var hon för svår. Men det är också mycket, mycket länge sedan. Mor skulle till att bada henne. Badbaljan stod i ordning mitt i barnkammaren, och Siv var avklädd med undantag av sina splitter nya skor, strumporna och det lilla linnet. Mor hade glömt taga fram badlakan och gick ut efter detta.

När mor ögonblicket därefter kom tillbaka, hade Siv klivit i badet och satt där plaskande och jublande över den glada överraskning, hon beredde mor.

Men då gick mor bort till kakelugnen och tog fram något, som satt instucket där. Något som en gång brutits grönt i skogen, men nu var visset och »mycket fult» i Sivs tycke.

Siv badade aldrig mer klädd i skor och strumpor.

Det hände nog annars, att när hon t. ex. rev sönder sina klänningar, vilket hon var mästarinna i att göra, så gav mor henne smäll på annat sätt: med sin mun på den rosiga kinden och blott viskade i det lilla örat: »du är då den värsta lilla slarva, som finns på hela jorden.»

»Ja, det är jag verkligen», medgav Siv en gång med sin mest övertygande ton.

»Lillan» är blott fyra år, således tre hela år yngre än syster Erna, men de leka dock alla sina lekar gemensamt.

Så de kunna leka! De ha två områden i barnkammaren, av vilket det ena är Ernas »bo», det andra Sivs. Där kokas i tomma små grytor och där ätes de finaste middagar ochsupéer på tomma tallrikar. Där göres stortvätt utan vatten, och pösande degar knådas, vilka märkvärdigt nog användas till örngottskuddar om natten.

Där skuras golv med klädesborstar, fast det hann då inte ske mer än en gång, innan mor bad få anvisa en lämpligare skurborste.

Och dockskåpet, som mor fick en julafton, när mor var en liten femåring, det är något till kärt! Tre rum och kök finns det i lägenheten. Där bor en pappersdocksmamma med sina sexton barn, tre tanter och två jungfrur. Men ingen pappa, han är bortrest, som dockherrar vanligen bruka vara.

Men lite omväxling ska man ha, tyckte Siv en dag. På förmiddagen, medan Erna var i skolan och mor var sysselsatt i köket, ställde Siv till bal på fars skrivbord. Blyertspennan hade bjudit upp pennkniven, linjalen papperskniven, pennskaften dansade med lackstången och sigillet. Musiken sköttes på ett utmärkt sätt av Siv själv. Innan balen var slut kom far. Det höll på att bli riktigt oväder med både storm, åska och regn. Men solen sken så strålande från ett par blå ögon, att molnen med ens förjagades.

Sådana där underliga väderleksförhållanden kunna ju förekomma.

SKOLFLICKAN ERNA.

Erna hade nyss börjat skolan och vandrade nu hem på frukostrasten, viktig och högtidlig. Skolväskan, med en enda bok i, dinglade över axeln, och hon gick nu och tänkte på, hur rysligt snäll och rar fröken var. Hon är nog den snällaste fröken som finns, tänk så mycket hon berättar, riktiga sagor, alldeles som mor berättar hemma. Och hon hjälper oss att leka, alldeles som mor!När hon kom till denna punkt i sina betraktelser, fick hon se en liten pojke gå med vänstra foten på trottoaren och med högra i rännstenen. Det såg väldigt trevligt ut, och hon började gå på samma sätt. Efter några minuter började pojken svänga upp den högra foten på trottoaren och trampa ner i rännstenen med den vänstra. Erna gjorde naturligtvis sammaledes. Men så kom hon att tänka på, att hon nu var skolflicka. — Nej, det gick inte an att härma pojken längre, hur roligt det än var. — Hon gick nu lika viktig och högtidlig som förut. En åkarkärra skramlade förbi henne. — Tänk att det inte nu kan finnas en enda häst, som har åtta ben liksom Sleipner. Det vore allt bussigt att åka efter en sådan. — Så kom hon att tänka på sin lilla växt därhemma, sin egen, som hon fått att sköta. Den var sjuk, den hade »vattensot», hade Ida förklarat. Mor hade sagt, att Erna skulle vattna växten varje morgon, men Erna tyckte, att hon kunde ge den vatten både morgon, middag och kväll, då växte den så mycket bättre. — Men den blev sjuk av det myckna vattnet, och det kunde Erna inte förstå. — Vatten var väl ingenting farligt att dricka. — Så tog hon upp boken ur väskan för att se på en liten karamelltavla, som hon fått av en kamrat. Antingen skulle hon behålla den själv eller skulla hon ge far den på hans namnsdag? Det skulle hon allt fråga mor om.

Nu slog klockan något. Det var bäst skynda sig, hon hade inte lång stund att äta frukost på. Hon sprang den återstående vägen hem och ringde på tamburklockan med tio små korta ringningar. Det lät mycket lustigare än en vanlig. — Ida öppnade, och snart satt Erna vid frukostbordet, mumsande på en lång smörgås med en köttbulle i mitten.

Hon upplyste Siv om att det var Vättern med Visingsö, som hon nu inmundigade. Hon petade ned köttbullen i enakanten av smörgåsen »för ön ligger ju inte mitt i Vättern», sade hon helt lärt.

Efter skulle hon få pannkakor med lingon. »Godis» tyckte Erna och knöt på sig haklappen, för att enligt mors önskan hellre dela med sig av maten till den än till sin klänning.

När hon stigit upp från frukostbordet, sprang hon fram till fönstret för att se på termometern. Hon hade nyligen lärt sig avläsa den.

»O, mor, igår sköt silverstrålen så glad och käck mot höjden, och nu kryper han ner så ledsen och ängslig; men då kanske det blir bussig is på Aspedammen till i morgon!» —

Så flög tanken på hennes lilla nya kälke, som hon enligt sin egen åsikt lärt sig styra på ett rent av överlägset sätt.

»Får jag gå till kälkbacken en liten stund efter middagen med Lisa Winge?»

Jo, det fick hon. Och efter att ha förärat Siv den lilla karamellbilden på det sätt, att hon smetade fast den i pannan på »Bisse», som helt lättjefull låg utsträckt på golvet, gick hon till skolan igen.

Efter middagen kilade hon genast iväg till kälkbacken och sammanträffade där med Lisa. Huj! vad det gick! Och vad det var hänförande roligt att åka utför i susande fart och sen streta uppför igen med kälken. Ett par gånger åkte de rakt upp i en snödriva, men de lågo där så mjukt i en hög och bara skrattade åt äventyret.

Nu hörde hon mors röst och förstod, att mor kommit för att hämta henne.

»Ska vi gå hem redan?»

Erna drog en djup suck. Bakom henne låg det fria, glada livet i kälkbacken; framför henne låg en uppslagen läxbok, av vars innehåll hon måste dunka in i huvudet en lång bit, innan klockan blev sju i kväll. Men läxan klarades gott, innan Ida ringde till kvällsmat för henne och Siv.Det gick aldrig riktigt bra att somna, om ej Erna och

Siv fått tassa in och säga godnatt till far. Hand i hand

kommo de i sina långa linnen, och de små nattflätorna stodo rätt ut i vädret.

Det var för besynnerligt, ty far, som just inte var så rädd av sig, kunde aldrig vänja sig av med att bli rädd för sina små yrhättor, fastän de skrämde honom på samma sätt varje kväll.

De flögo upp i fars knä på en gång! Glasögonen trillade på sned, och skägg och hår tygades inte måttligt till.

Men far tog det med ro, ja, sanningen att säga, så fann han det visst riktigt trevligt att bli så där illa medfaren.

1 kväll sjöngo de en ny liten sång, som mor hittat:

Erna: »Å hör du, å hör du, vad förer du till torgs idag?»

Siv: :||: »Kycklingar, kycklingar, gäss och höns :|l: och en präktig tupp, som kan gala.»

Erna: »Å hör du, å hör du, vad förer du till torgs idag?»

Siv: :||: »Rättikor, rättikor, kål och lök :||:

och en fisk, som nyss blivit fångad.»

Erna: »Å hör du, å hör du, vad förer du till torgs idag?»

Siv: :||: »Jordgubbar, jordgubbar, hallon med :||: och en lustig gök, som kan sjunga.»

Far njöt alldeles förfärligt av deras små sånger. Ja, Gun och Anna-Greta hade en gång kommit överens om, att far tyckte bestämt lika mycket om att höra småsyskonen som om han hört självaste Kristina Nilsson.

Ett vanligt skämt med mor var, att de alla tre voro försänkta i djupaste sömn, när mor kom in för att hämta ut de små till barnkammaren. Mor fick minsann ruska på dem ganska omilt, innan hon lyckades få dem vakna.BARNEN STÄLLA TILL KALAS.

Det var lördags eftermiddag och ett fasligt väsen i barnkammaren. Barnen hade fått tillåtelse att elda i sin lilla spis och ställa till kalas, ett nöje, som ej brukade vankas mera än ett par gånger varje termin.

Den lilla spisen hade sin egen historia. Den var ett minne, sedan Oun låg sjuk i nervfeber och måste ligga till sängs själva julafton. Far och mor ville glädja sin lilla sjukling med något, som de visste hon hade önskat sig riktigt mycket, och köpte den lilla spisen med flera små de sötaste kokkärl samt kompletterade även porslinsservisen, hon fått föregående jul.

Den julklappen slogs inte i paket förstås, utan sedan alla de andra julklapparna utdelats, ombads Oun att vända sig åt andra sidan samt helst stoppa fingrarna i öronen. När hon sedan fick vända sig om, stod den lilla spisen, och alla de saker, som hörde till den, på ett bord bredvid hennes lilla säng, som för dagen var inflyttad i salen. Vad Gun blev glad! Hennes ögon lyste i kapp med ljusen i den tända granen, och far och mor måste gång på gång luta sig ned till henne, så att hon fick krama dem riktigt.

I eftermiddag var hon, som vanligt vid dock-kalasen, storkokerska, med Anna-Greta som underköksa. Erna och Siv voro springflickor.

Gun hade inrättat sig mycket praktiskt, satt alla de små pannorna, grytorna och kastrullerna på ena sidan om den lilla spisen; burkar, fat, vispar och skedar på den andra. På ett tredje bord hade hon »skafferiet».

Hon var överlycklig över mors frikostighet med specerier, malet kött, ägg, mjölk, mjöl m. m., men hon fick ocksåett »schå» att rädda vissa läckerheter såsom russin, korinter o. d. från den minsta lilla springflickans mun. Ständigt hette det: »ah, får jag ett till», och kokerskan kunde inte neka, utan måste ge henne både ett russin och en kyss.

Anna-Oreta läste högt registret i »Kokbok för smått folk», medan Gun eldade upp i spisen, vars rökrör var instucket i kakelugnen. Därefter valde de ut en hel del goda saker, som skulle anrättas. Det blev köttbullar, äppelsoppa, pudding, tårta och plättar naturligtvis! O, vad det brann i den lilla spisen och vad det var roligt att

stoppa in de små vedträden; stryk-ugnsveden var ju som huggen just för deras spis.

Maten lyckades utmärkt, tyckte flickorna, men så var den också lagad efter kokbok. Att äppelsoppan smakade bra mycket kanel och var väl söt var ju inte precis något fel; och att puddingen var litet degig inuti gjorde heller inte så mycket, den var god i alla fall. Av plättarna, som Anna-Greta skulle grädda, medan Gun tog fram servisen och dukade bordet, kom inte en enda på fatet, som var framsatt för deras räkning. Än voro de för ljusa och än för mörka. Anna-Greta var så rysligt noga med att de skulle vara vackra, varför hon förbarmade sig över de stackars misslyckade plättarna och åt upp dem istället, så fort de blevo gräddade.

Erna fick förtroendet att skala potatis, och Siv fick mala kaffe, som skulle bjudas efter maten, mest för att få begagna den lilla kaffekannan, precis likadan som mors vardagskanna, fast mycket, mycket mindre och mycket, mycket sötare. Duka fingo de hjälpa till med båda två.

Det var så förtjusande roligt att sätta fram de små näpna tallrikarna, att lägga de söta knivarna, gafflarna och skedarna på bordet. »Men blommor måste vi ha», tyckte Gun. Erna kilade in i mors rum och ryckte i hast till sig den lilla vasen, som stod på skrivbordet.

Aj! Där låg den sönderslagen på golvet!Hur bar hon sig åt? Och den som mor var så rädd om!

Hennes första tanke var att skynda till mor och tala om vad hon gjort. Men det var så »otäckt« mitt i kalaset. Mor blev bestämt ledsen. Vasen var så söt, och så hade mor fått den av morfar, och därför höll mor så mycket av den. Hon måste vänta till bjudningen var över, men sen skulle hon genast tala om det.

Hon samlade upp glasbitarna och stoppade dem jämte blommorna i fickan. Sedan torkade hon upp vattnet med sin näsduk och gick tillbaka till barnkammaren.

Bordet var färdigt, och Gun hade prytt det med påskliljor i ett litet glas.

»Att jag skulle vara så dum och springa efter mors blommor», tänkte Erna och ställde sig att stirra in i elden, som brann så muntert.

»Snälla du, inte får du stå och göra ingenting», ropade Gun, »lägg upp sylt, det har jag glömt. Sen får du, lilla Siv, gå in till far och mor och säga, att de äro välkomna just nu, annars kallnar maten.»

Mor måste naturligtvis vara fin, när hon gick på middagsbjudning, och hon kom därför iklädd en stor fin spetskrage, som barnen sett henne för länge sedan ha t. o. m. på bröllop, varför de också kände sig ytterst smickrade. Far bad om ursäkt, att han inte hade frack.

Både gäster och värdfolk funno middagen mycket trevlig, och far undrade, om han möjligen skulle kunna få skicka mor och Sofi i hushållsskola till Gun, så kanske han kunde få så här god mat hemma ibland.

SOL OCH SKUQGA FÖR LILLA ERNA.

Alla backar stodo fulla av vitsippor, björklövet var nästan utslaget, och hasselbuskarna hade långa bruna hängen.Prins Vår hade kommit på allvar, och barnen Vide njöto i fulla drag av hans ankomst.

Det var nätt och jämnt att de kunde stanna inne under måltider och läxläsning, sedan var det att springa utom staden och komma hem med famnen full av sippör, sälg och björklöv.

Det var så härligt allting ute i naturen, men på samma gång var allting så ledsamt, tyckte Erna.

Alltsedan dockspiskalaset — och det var nära två hela dagar sedan dess — kände hon en stor tyngd trycka sitt lilla hjärta. Hon hade skjutit upp att tala om händelsen med vasen, och ju längre det led, ju svårare blev det att gå till mor och låta henne veta, icke blott att hon slagit sönder en sak,

utan att hon underlåtit att tala om det. .

Ju kärleksfullare mor var, ju värre kändes det. Åh, mor skulle veta allt! Och kanske Oud var ond på henne, men

Gud kunde hon genast be om förlåtelse, han visste det i alla

fall, han som vet allting. Tårarna ville komma. Nej, hon måste tala om det för mor, hon kunde inte ha någonting roligt, inrian mor fått veta hur stygg hon varit.

Hon sprang med ens in i salongen. Där satt mor alldeles ensam. — Så väl. — Erna flög henne om halsen.

»Kära lilla mor, lilla älskade mor, jag har slagit sönder mors vas, förlåt mig — jag skulle ta den till kalaset — lilla mor — var inte ledsen på mig!» Och hon snyftade som om hela hennes hjärta skulle brista.

»Mitt lilla kära barn, att vasen gick sönder, det var ju en småsak, men att min lilla flicka ej talat om det förrän nu, det har gjort mig mycket ledsen.»

»Åh mor! Lilla mor!» snyftade Erna »förlåt mig — det har varit — så förfärligt ledsamt — och nu kunde jag inte längre - jag måste — tala om det. Vill mor förlåta mig?»

»Ja min lilla flicka, det vill jag visst, men du vet, attjag alltid har sagt: sanning framför allt, även om du skulle tänka, att du blir straffad för en förseelse. Jag har vetat, att du slagit sönder vasen. Jag satt i fars rum och såg huru det tillgick, och jag har varit mycket ledsen över att du dröjt så länge med att tala om det för mig.»

»Åh mor — lilla mor!» Erna kröp ihop i mors famn,

som ville hon finna skydd mot all världens synd och sorg.

Mor strök hennes hår.

»Jag är säker om att du haft riktigt svårt de här dagarna, och att du känner det gott nu, inte sant?»

»Å — jo — lilla mor. Jag ville inte tiga med det, jag ville tala om det — men när jag tänkte på det — så tyckte jag alltid, att jag skulle inte göra det då, utan vänta — och det var så dumt, så!»

»Det var inte blott dumt, utan det var fegt. Men nu

vill ju min lilla Erna försöka att bli en modig och sann liten

flicka, som alltid genast erkänner ett fel. Och så ska du komma ihåg en sak: om du inte aktar dig för små fel, faller du snart i större.»

Erna såg mor djupt in i ögonen: »Ja, mor, jag' ska be Oud hjälpa mig att komma ihåg det.»

ERNAS FÖDELSEDAG.

Nu nalkades »födelsedagarna», Ernas och Sivs, med endast en dags mellanrum, och hela familjen gladde sig åt dem, kanske lika mycket som småttingarna själva.

Kvällen före sin kände Erna sig mystisk och högtidlig. I morgon var den stora dagen, som, näst julafton förstås, var den roligaste dag på hela året.

Hon tiggde inte att få vara uppe »bara en liten, litenstund till», som hon annars brukade, utan gick självmant in i barnkammaren och lade till och med utan påminnelse i ordning sina skolsaker till följande morgon.

När hon och Siv fått godnattkyssen av far, sade han mycket allvarsamt: »Vi ha skjutit upp edra födelsedagar till i nästa vecka.» Men Erna bara skrattade, den kvickheten hade hon hört förr.

Många minuter dröjde det ej efter det mor svept om henne, förrän hon sov och vaknade ej, förrän Ida väckte henne med kaffe. O, så fin brickan var, med sju julgransljus tända i en rad och så mycket gott dopp. Det var någonting annat än att sitta i serveringsrummet och äta havrevälling och smörgås, innan man gick till skolan.

Asch, att inte kunna få lov från skolan på sin födelsedag! Kungen skulle säga, att alla barn skulle få lov då.

»Tror Ida, att prinsessorna behöva läsa på sina födelsedagar?» frågade hon med munnen full av pepparkaka. Det hade Ida inte reda på, men tyckte att Erna skulle skynda sig, så att hon inte kom försent och fick anmärkning på sin.

Jo, hon skulle skynda sig, men måste allt doppa lite till i kaffet. Det var så långt till Lucia, och förr fick hon

minsann inte kaffe på sängen.

Nu flög hon upp, och huj vad det gick att klä sig! Det var så förinnerligen roligt allting idag, till och med att strumpan gick snett på foten, så att hälen kom fram i stället för bak. Och solen sken så varmt, när hon sprang iväg och bara tänkte på födelsedagsbordet.

När fröken under geografitimman frågade henne, vad Sver-ges huvudstad heter, så svarade hon »hoppegubbe», för hon satt just då och funderade på, om Siv hade köpt en sådan, som hon önskat sig. Men som väl var hörde fröken inte riktigt vad Erna svarade, utan Erna fick svara omigen, och då sade hon inte hoppegubbe.Men tänk, om fröken hade hört, det hade varit förskräckligt!

Klockan 11 var hon hemma igen och hade sprungit hela vägen. Mor mötte i tamburen och kysste henne och önskade henne en glad födelsedag samt att hon måtte bli en riktigt duktig liten flicka, nu när hon fyllt sju år.

Mors önskan gick henne just inte så djupt till hjärtat, ty tankarna kretsade kring något, som fanns i salen. Mor tog henne vid handen och förde in henne, far och syskonen stodo där redan väntande. Åh! Hon stannade på tröskeln. Tänk vilket bord! En sådan vacker sommarhatt och så många sjuor i kopparslantar, i karameller, i små käx och i jag vet icke allt. Och »sju år» stod det i kransen.

En liten lampa till dockskåpet fick hon av Oun, och Anna-Oreta hade .köpt skor och strumpor till Astrid, som alltid slarvade bort sina fotbeklädnader och för det mesta gick barfota.

Sivs hoppegubbe stod där också, och då måste Erna berätta, hur dum och tanklös hon varit i skolan.

När hon sett på allt, gick hon omkring och kysste alla och tackade gång på gång. Hon visste knappt, om hon drömde eller var vaken, så vackert var allting.

Det var ändå inte slut med överraskningar på födelsedagen.

Klockan fyra ringde det på tamburklockan, och Erna tittade nyfiken efter vem det kunde vara.

Nej då! Det var ju Elsa Hall och Inga Svedberg. Och så fint klädda! — Nu ringde det igen. Greta Malm och Lisa Vinge! Mor hade bestämt bjudit dem? Jo, det var allt så, att mor telefonerat till flickornas mammor och bett flickorna komma, v

Så snart kaffet var drucket, trippade de alla in i barnkammaren. Erna frågade, vad de ville leka, men ingen hadenågot att föreslå. De satte sig i en rad i soffan och skulle tänka, men det måtte gått trögt, ty när mor efter en god stund kom in till dem, sutto de som de förstenade prinsessorna i berättelsen om det förtrollade slottet.

»Tycker ni det skulle vara roligt att klä ut er?» frågade mor.

O, ja, ja! Nu voro de minsann inte förstenade prinsessor längre, utan hoppade jublande kring fru Wide.

Hon gick ut ur barnkammaren och kom snart tillbaka med en stor stickkoffert, som hon satte mitt på golvet.

»Här fins trevliga saker, må ni tro.»

Barnen trängdes omkring henne för att få se på innehållet, och det var allt rariteter, som mor nu drog fram. Brokiga band, gamla slöjor, hattblommor m. m., som sett sin bästa tid, hade mor lagt i kofferten, för att de skulle komma till användning vid den massa tablåer och dylikt, som utgjorde barnen Wides förtjusning att uppföra. Hela dräkter funnos där också, hopsydda till en och annan liten familjefest, och efter en stund var Elsa Hall kung, Lisa Vinge drottning, Inga Svedberg zigenerska, Oreta Malm sjöjungfru, Erna indianhövding och lilla Siv tomte.

Sedan spelade de teater och hittade själva på vad de skulle säga, och ju tokigare de pratade, ju mer skrattade de och hade alldeles rysligt roligt hela kvällen.

Klockan åtta sutto fyra jungfrur i tamburen och väntade på fyra små rustibussar, som tyckte, att jungfrurna kommit mycket, mycket för tidigt.

AVRESAN TILL SOLVIK.

Terminen var slut, flickorna hade fått goda betyg i skolan, och i dag finna vi hela familjen Wide — med undantagav far, som står på perrongen — instuvad i en järnvägskupé för att resa till Solvik, det lilla underbart vackert belägna sommarstället, som de år efter år brukade hyra av gubben Jon Erson och mor Brita.

Nu blåste tåget till avgång, och fastän det gällde att taga avsked av far, som de ej fingo se förrän följande lördag, strålade dock barnens anleten av översvallande glädje.

»Stackars far, som inte har mer än en månads ferier», sade Anna-Greta, när de satte sig ned efter den grundliga viftningen åt far.

Snart hade de stadens kompakta husmassor med myllret av skorstenar och tornspiror bakom sig och sågo i stället åkerfält och landsvägar, skogsdungar och små kojor.

De äldre flickorna blickade förväntansfullt ut över den förbiilande nejden. Lilla Siv jublade över en betande unghäst, som, skygg för tåget, galopperade iväg över fältet.

När de passerat några stationer, steg en äldre herre in i kupéen. Efter att leende hava hört på Ernas och Sivs glada joller några minuter, stack han handen i sin ficka och frågade dem, om de kunde gissa, vad som fanns i den. Det var en födelsedagspresent åt hans lille gosse, som fyllde fem år i dag, sade han.

Barnen studerade noga fickans yttre och började gissa:

»En boll?» »En apelsin?» »En karamellpåse?»

Den främmande herrn tryckte lätt på sin ficka.

»Miau» lät det.

»En docka, som kan skrika!» ropade Siv.

Den främmande herrn tog nu upp något, som han lade i Sivs knä.

Det var en liten, liten kissunge, kritvit, med rosenröd nos. Tassarna voro så mjuka och fina som det finaste blomsterdun, och han låg där så stilla och hjälplös.

Siv var alldeles utom sig av förtjusning; en sådan litenkisse hade hon aldrig sett förr. Hon kramade honom intill sig och viskade gång på gång: du lilla älskade misse.

Ur sin kappficka tog hon upp en vetebulle, lika stor som kissungen, och bjöd honom smaka. Men kissen tyckte inte om vetebulle.

Nu ville Erna ha honom i sitt knä, men den främmande herrn skulle just då stiga av.

När mor tackat honom för allt roligt barnen haft av lilla misse, viskade Siv i mors öra: »Får jag en sådan på min födelsedag, men köp en, som har riktiga ögon och inte bara streck.»

* *

*

Vid en station å linjen mötte kusin Sven för att i likhet med många föregående somrar vistas på Solvik under ferierna; kupétaket nästan lyftes under barnens jubel över hans ankomst.

Mor trollade fram en stor påse, som far smugglat in i kupéen vid avresan, men det gick minsann inte att tysta munnarna ens på det sättet.

Men snart voro de framme vid Le station, och där stod gubben Jon och hälsade dem välkomna.

Deras lilla sommarhem ligger tjugo minuters gångväg från stationen, på en höjd inne i skogen. Nedanför ha de den lilla sjön med dess delvis leende, delvis majestätiska strandpartier. Mittöver sjön synes den vita kyrkan, från vars torn det varje kväll klockan sex ringer till kvällsfrid.

Bostaden består av »storstugan» — som upptager större delen av undervåningen och som är matsal, samlings- och arbetsrum, när man ej vistas ute — samt fyra sovrum.

Stora vida syner ser man där uppe genom fönstren; vassa skogiga kammar, mjuka runda åsar med små röda stugor strödda på sluttningarna. . . .Det är något till ljuvligt att vakna där uppe morgonen efter utflyttningen! Att få stanna där tre hela månader! Det innebär så mycket av livets härlighet, att det är rent av oöverskådligt! Få ro ut när som helst med den lilla båten, som ligger nere vid båtstället under granarna och gungar; få plaska i sjön varenda dag, till och med i ösregn, då man får dusch på köpet; få rulla som vildkattor i gräset, slå kullerbyttor på ängen, hoppa från översta ladan ned i det mjuka fjolårshöet och sedan vara med om att bärga in det nya. Ja, Gun sade en gång, att på Solvik har man roligt åt allting, till och med åt det tråkiga.

Och så kusin Sven! Det är något till förtjusande att få rå om honom hela sommaren. De anse honom som en bror, och riktigt så roligt skulle det inte vara på Solvik, om inte Sven vore med.

Den första dagen försvann så fort, tyckte barnen, att de visste rakt inte vart den tagit vägen. De hunno ej med att springa omkring på hälften av sina gamla lekställen.

Erna och Siv hunno blott bygga sin ladugård av de runda stenarna, som de gömt sedan i fjol hos mor Brita. Att hämta in kossorna, kalvarna och fåren från skogen, det måste de uppskjuta till dagen därpå.

MIDSOMMAR.

Syrenerna hade hängt ut sina vita och violetta klasar. Björkarna stodo i hagen med sidenglänsande stammar och gröna slöjor tillsammans med konvalj och nattviol.

Det lövades och pyntades i varje stuga; gröna bågar välvde sig över förstukvistar, och flaggor hissades i topp. Det var midsommar, sommarlivets stora strålande minut, hoppets och löftenas fullbordan, då knopp hade blivit till blom.Tidigt på morgonen hemförde gubben Jon och Sven ett helt lass friskt löv till majstången, som mor och barnen själva brukade kläda varje år. Fram på förmiddagen sprungo barnen ut på ängen och kommo med hela fång av prunkande blommor till mor, som oavbrutet band guirlander och kransar.

Vid middagstiden var majstången smyckad och rest. Allt var färdigt att mottaga midsommarhelgen och far. Middagsbordet stod dukat under lindarna, och Anna-Greta gick redan och fröjdade sig åt efterrätten, som var hennes favoriträtt.

»Å, om tåget ville komma!» önskade Siv och lade fem små smetiga fingrar på 'mors nystrukna vita klänning.

Och snart stodo alla i en rad på perrongen; och där stod far ute på plattformen, när tåget gled in, svängande sin hatt till en glad hälsning. Vagnen, med far, mor och »lillan» rullade iväg, men far hade inte väl hunnit hälsa riktigt på mor och lill-ungen samt på gubben Jon och mor Brita, där de gingo och solade sig nere i trädgården, förrän de promenerande barnen trädde in genom grinden. — — —

Vad middagen smakade i skuggan under lindarna och vad barnen hade mycket att berätta om det som timat sedan far sist var uppe hos dem.

Erna hade plumsat i sjön med kläderna på sig, baklänges genom ena badhusdörren, som hon trodde var så väl haspad. Siv hade sprungit till mor och skrikit, att hon drunknat. Erna såg allt vacker ut, när hon sprang upp drypande och gråtande. »Slask» lät det för varje steg hon tog. Men mor blev ändå så glad och tog henne i famn och kramade det mesta vattnet ur henne.

Gun och Anna-Greta hade klätt ut sig till stora damer och gått ned till sin gamle vän skomakare Schager med ett par skor som skulle lagas, och Sven hade sprungit dit i förväg för att få se deras intåg och det intryck, de skulle göra i verkstaden. —Efter middagen skulle far vila middag i hängmattan. När flugorna efter en liten stund bitit honom riktigt vaken, fick han se sina fyra små nationalklädda jäntor spatsera omkring sig. De måste hjälpa honom upp, det var alldeles omöjligt ta sig upp själv. Men var fanns Sven? Jo, han höll på att sätta kvarlevorna av lövruskor och blommor kring ladugårdsdörren, ty varför skulle de snälla kossornas boning stå utan prydnad

mitt i all midsommarståt. Det tyckte far var riktigt gjort av Sven.

* *

*

Nu voro de alla i ring kring majstången. Anna-Oreta hade hämtat jungfrurna, och Gun hade varit efter gubben Jon och mor Brita.

Se, träden, de lövas och marken är grön,

Varendaste blomma nu ståndar så skön,

Lilla fågelen sjunger med klingande röst,

Han är fälle glader allt uti sitt bröst.

Sjungom ljuvelig, ljuvelig midsommartid!

Sjungom ljuvelig midsommartid!

Till och med lilla Siv sjöng, fast hon skrattade mest, där hon hoppade mellan far och mor. När de äldre tröttnat och ringen blivit för liten i barnens tycke, började de leka

springlekar och fortsatte ända till matklockan ringde.------

Efter kvällsmaten gingo alla ut åt ängen för att plocka sina nio sorters blommor och nio sorters gräs under djupaste tystnad. Ty sade man blott ett halvt ord eller skrattade aldrig så litet, så drömde man ingenting på natten. Och det vore rysligt, när det alltid på pricken slog in vad man drömde midsommarnatt. —Nu voro alla i ring kring majstången.Det var nu svalt, nattfjärilar flögo tyst fram och åter, blommorna doftade starkt, och från talldungen ljöd gökens »kuku», litet hest och klangfattigt förstås, men han höll ju på att sjunga på sista versen. Barnen smögo sig fram härs och tvärs, med hopknipna munnar, sökande sina blomster. De ansågo sig böra hava lite polisuppsikt över mor och far, som de misstänkte pratade lite smått med varann i all hemlighet. Men ingenting kunde bevisas i den vägen, och far ansatte den spionerande så hårt med alla möjliga frågor, så att det var bäst att hålla sig på avstånd för att ej frestas svara i ett hastigt ögonblick.

Så hade alla slutligen de nio sorterna, vilket tillkännagavs på teckenspråket. Och så företogs vandringen hem under lika djup tystnad. Visst hördes allt som oftast ett undertryckt kvitter, men det var ju alldeles omöjligt att hålla sig allvarsam, när far gjorde allt för att narra en att skratta. Och man hade inte skrattat riktigt.

På förstukvisten fick far godnattkyssen, mor kom ju upp ett slag som vanligt, och så gingo barnen till sina rum för att krypa till kojs och drömma mycket, drömma roligt och drömma sant.

EN EFTERMIDDAG PÅ SOLVIK.

Det var en varm eftermiddag strax efter midsommar. Solen sken starkt på södersidan, men mot sjön under lindarna sutto mor, Gun och Anna-Greta med sina handarbeten. Från lövsalen bredvid hördes Ernas och Sivs kvittrande röster och man förstod på ett och annat uttryck såsom »pax för att vara jungfru», att leken gällde »mamma, pappa och barn». Gun tittade in till småsystrarna. Jo, de hade det riktigt fint, det var minsann inte hungersnöd i deras skafferi.

Där såg Gun ett helt lass stekta ägg, upplagda på ett f. d. tefat. Åh, så många prästkragar de skövlat till den rätten! Ärter hade de plockat i vinbärsbuskarna, och på smör var det ingen brist, då ranunkeln blommade runt omkring dem. Till och med mjölk hade de skaffat sig i daggkåpan, och spenaten växte vild utanför dörren till deras bostad.

Mor Brita gick just nu över gården, stickande på sin strumpa.

»Kom och sitt hos oss en stund», sade mor, »vi få strax ut kaffet.»

Mor Brita gjorde några små invändningar om att förklädet inte var rent m. m., men snart satt hon i kretsen,

muntert samspråkande.

Hon förtäljde om deras strävsamma liv vintertid häruppe, då snön ibland låg hög framför förstugudörren på morgonen, när de i mörker och köld skulle gå ned i ladugården. Huru den oländiga stigen ned till källan ofta var isbelagd, så att det var nästan livsfarligt att hämta vatten.

Barnen sågo på varandra och tänkte på de upplysta, sopade gatorna, vattenledningen och allt bekvämt, som stadslivet medför.

»Men Jon tar ju alltid de tyngsta sysslorna», tilläde mor Brita. »För oss går det väl an», fortsatte hon, »vi ha det så gott och bra, fast det nog ibland kan vara lite tungt med göro-målen, men gamla Elna i Skogstorpet, hon har det svårt. Det snöar in i hennes stuga, och hon har ofta en sådan värk i alla leder, att hon rakt inte kan röra sig, och ingen har hon, som vårdar sig om henne.»

Gun och Anna-Greta kände hur tårarna ville komma i deras ögon. Och på samma gång blygdes de över, hur litet de satte värde på allt det goda, ljusa och varma de hade i livet. — — —

Det skramlade där borta vid kökstrappan, så där trev-- 35 -ligt som det brukade skramla vid femtiden på eftermiddagen. Ida hade inte behövt ringa, ty i ett nu voro alla barnen samlade. Sven kom rutschande utför ledstången från övre våningen, han hade en stund varit ivrigt sysselsatt på sitt rum.

Det var just inte stort, men sä mycket mera innehållsrikt. I hans byrålådor upptäcktes inga klädespersedlar, ty över dem låg, som Ida uttryckte sig, »fullproppat med skräp.» Hur Ida kunde ha så idiotiska begrepp om hans »samlingar», det kunde han inte förstå. Allt upptänkligt i denna värld var föremål för hans samlarenit, men för närvarande var tomma tändsticksaskar hans specialitet. De skulle, när han fått ihop tillräckligt många, sättas ihop till en »byrå», och i den skulle han förvara sina olika sorters frimärken.

Efter en stund steg mor Brita upp och tackade, för att så småningom gå till skogen efter sina kossor. Det brukade vara ett rörligt och muntert liv i kvällningen, när hon kom hem med dem, särskilt när barnen gått med och man hörde deras glada röster bland kornas pinglande skällor.

I kväll hade Erna och Siv emellertid annat att bestyra; de hade i en hast upptäckt, att både Astrids och Bisses kläder voro förfärligt smutsiga och måste tvättas.

De togo sin lilla tvättbalja, fingo såpa och varmt vatten av Sofi i köket och ställde sig sedan nere vid sjön, alldeles utanför bryggstugan, där mors tvättgummor brukade stå. Och skölja skulle de i sjön, alldeles som tvättgummorna, fastän ut på bryggan fingo de ej gå.

Under det de höllo på som bäst att gnugga de små plaggen, kom Erna ihåg något.

»Siv, du, vi ska byka i natt inne i bryggstugan. Du kan inte tänka vad det var trevligt, när det var byk i höstas, innan vi flyttade in till staden. Det var alldeles förtjusande på kvällen, det var mörkt ute, men elden i bryggstugan glimmade och lyste ut på granarna; det var som i en saga. Jagville så gärna vara där, men jag måste gå och lägga mig. Mor sade, att när jag blir stor får jag vara med, och nu är jag nästan ett helt år äldre. Och så ska vi ha kaffe, alldeles som riktiga tvättgummor. Siv, snälla du, gå upp och bed mor, så få vi nog.»

Fru Vide var just på väg att se till sina småttingar, när hon mötte Siv i backen.

»Snälla lilla mor, få vi vara i elden i natt och få kaffe?»

»Mitt lilla barn, vad säger du, vara i elden, det låter hemskt!»

»Ja, det skulle vara så hemskt roligt, elden glimmar och lyser i mörkret, och det är så förtjusande vackert, säger Erna.»

Efter ytterligare upplysningar kom mor underfund med, varom frågan var, men tvätterskorna fingo det besked, att de kunde allt sköta sin tvätt vid dagsljus ännu så länge.

Följande dag skulle mor resa ned till staden med morgontåget för att sedan tillsammans med far företaga en resa

på ett par dagar och överlämnade barnen i jungfrurnas vård.

Alla barnen följde henne till stationen, och de hade plockat var sin lilla ängsbukett, som de räckte henne till avsked och var och en av dem hade stoppat en splitter ren näsduk i fickan för att kunna vifta riktigt grundligt. Ännu när tåget försvann i kurvan borta vid Bergsäng, såg mor deras näsdukar fladdra som vita jättefjärilar.

PÅ VÄG TILL NORGE.

Solen hade stigit upp bakom trädtopparna och väckt icke blott fåglarna i skogen utan också lilla Erna Vide. Hon satte sig upp i sängen.

Jag undrar vad klockan är, tänkte hon.Tyst tassade hon in till Oun och Anna-Greta för att se på deras klocka. Sex! Inte mer! Hon kände sig ändå så vaken och morgonfrisk, och inte ville hon gå och lägga sig igen. Om hon skulle väcka Gun? Hon låg där och snusade och sov och såg så lustig ut. Hon blev med ens i skämtsamt lynne, tog karafinen från bordet och droppade vatten på Guns nästipp.

»Å! — Fy då! — Vad är det? — Vad vill du?» sade Gun yrvaken.

»Bara ge dig lite dusch!»

»Hur kan du vara så dum, så genomdum?» och Gun puffade till henne och gned sin lilla nästipp med lakansnibben.

»Vaken upp små töser och piltar, krypen strax ur täcken och filtar, ty alla små få-åg-lar sju-un-ga,»

sjöng Erna med ljudlig röst, under det Gun smågrälade för hennes »dumma tilltag».

Anna-Greta hade nu också vaknat och undrade vad som stod på. När Erna fått litet lagom med bannor av henne också för att de blivit väckta i otid, sade Anna-Greta:

»När vi ändå äro vakna kan vi gärna stiga upp det vore väldigt skojigt bräcka Sven, som alltid kallar oss sju-sovare och påstår, att vi kunna bli professorer när som helst i konsten att sova.»

Inom en minut voro barnen i full fart med att kläda sig. Erna väckte Siv, som naturligtvis skulle upp hon med, och som pep och gnällde hela tiden under det syskonen hjälpte henne på med kläderna. När de alla voro färdiga, gingo de ned för trappan och ut på gården. Hattar ansågs i allmänhet vara onödig lyx på landet, fast att det — ommors »hygieniske» utan kulle medräknades — hängde fjorton stycken i förstugan, alla i olika stadier av ålderdomssvaghet.

Vad luften var frisk och vad det glittrade från buskar, träd och gräs! En liten grymtning hördes från Nassebo, och barnen sprungo genast ned för att hälsa på de två små grisarna och ge dem frukost av gröna blad.

»Nuff nuff nuff»; det var oväntat att få se sina små vänner på så tidigt morgonbesök, tyckte de små griskultingarna.

När grisarna fått frukost, tyckte barnen att skogen riktigt inbjöd till en promenad, och de sade ej nej, utan fortsatte den lilla skogsvägen, tills de kommo ut på stora landsvägen. Vad den var vacker, aldrig hade de märkt, att den var så vacker. Så kommo de till björkdungen, där de vita stammarna glimmade i solskenet, och vid vägkanten växte det bär. Å, här ska plockas!

Till och med lilla Siv hade fått tillbaka sin vanliga livslust och hoppade och sjöng, medan hon plockade en blomma här, ett bär där. Erna fick syn på en bäck, som sökte sin väg mellan stenar och tuvor. Hon nickade åt den lilla Erna, som hon såg i vattnet och plockade »för-gät-mig-ej», som skulle bli till välkomstkrans åt mor.

Under sin trevliga morgonpromenad glömde de både kusin Sven och att de voro hungriga. De gingo oavbrutet vidare. Landsvägen följde nästan hela tiden järnvägsspåret och, innan de visste ordet av, voro de framme vid ett litet stationshus.

»Örneberg», läste de.

»O,då äro vi strax i Norge! Jag vet, att det inte är mera än två stationer från Solvik till Norge, och nu äro vi redan vid den första», ropade Gun utom sig av förtjusning.

»Då gå vi in i Norge, tänk så bussigt att ha varit där».

Hennes förslag hade ingen något emot utan jublandesatte de iväg i rask fart. Visst var Siv redan trött, men hon fick vila sig i Norge, och när de voro så nära, inte skulle de vända om då; men Siv började jämra sig och brast slutligen i gråt.

»Jag orkar inte längre, jag vill gå hem, buh-uh-u».

»Vi äro strax i Norge kära lilla Siv, gråt inte, vi ska leda dig, tänk så roligt att gå till Norge.»

Gun och Anna-Greta ledde henne emellan sig, men det hjälpte inte, hon gnällde fortfarande över trötthet, hunger och värme.

»Vi ta av henne klänningen, så blir hon svalare», tyckte Gun. Erna fick bära den och de vandrade vidare. Omsider mötte de en gubbe bärande en säck.

»Är det långt kvar till Norge?» frågade Gun.

»Till Norge?», gubben såg förvånad ut. »Det är omkring en två mil.»

»Då kan man inte gå dit på en liten stund?» sade Gun i betydligt mindre käck ton.

»Nej, se det går då rakt inte», skrattade gubben. »En får allt ha en god stund på sig, om en vill gå dit.»

»Ja, men det är ju blott två stationer från Le till Norge och vi ha redan gått förbi den ena.»

»Ja, det är ingen väg mellan Le och Örneberg, men sen blir det långa håll. Det är allt bäst, att de små flickorna sätta sig på tåget, om de ämna sig till Norge.»

Stackars Gun, hon kände sig allt annat än väl till mods. Gubben hade emellertid fortsatt sin väg och var snart ur sikte. Barnen vände om och gingo tysta hemåt. Deras magar började allt högljuddare ropa på mat, och de vågade knappt tänka på frukostbordet, som stod dukat hemma.

»O, om jag hade en smörgås!» klagade Erna.

»Vi äro snart hemma, Erna lilla», tröstade Gun, viss om att denna vårdslöshet med sanningen skulle förlåtas henne,då avsikten var att liva upp det sjunkande modet hos lilla syster.

Slutligen måste de vila litet. En smal väg förde in i skogen, och de gingo in för att sätta sig på en avhuggen trädstam.

1 granen framför dem kilade en liten ekorre fram och åter på de långa grenarna. Han smackade så lustigt, och de kunde se hans muntra svarta ögon tindra.

Vad det var skönt att sitta stilla. Det var nästan omöjligt röra på sig igen, men Gun övertalade först tyst sig själv och sedan högt de andra att sätta sig i gång.

* *

*

Vid samma tid efterspanades de små emigranterna av gubben Jon, mor Brita, jungfrurna och Sven, vilka i olika riktningar genomsökte skogen. Underliga ekoröster svarade på deras rop långt bort ur skogsdjupen, men inte var det barnens stämmor. På sjön voro de inte, ty båten låg kvar. Hela stranden var genomsökt, ladugården och ladan likaså. I de närliggande stugorna hade ingen sett en skymt av barnen. Var voro de? Och frun var borta! Vad skulle de taga sig till, de stackars jungfrurna, om något hänt barnen under hennes frånvaro.

När timma efter timma förgått utan att de låtit höra av sig, blev oron så stor hos Sofi, att hon ville ro över till prästgården och tala med prostinnan.

Men mor Brita tyckte, att de kunde bida litet, det var ljusan dag, och barnen kanske blott gått att plocka bär och glömt bort tiden.

»Om Sven varit med, hade jag inte varit så orolig», sade Sofi.

Sven pöste. Han blev med ens en viktig man. Menhan var rysligt ängslig över kusinernas öde. Tänk om han aldrig skulle få se dem mer! Om de voro stångade av prästgårdstjuren och lågo döda någonstans i skogen! Hu! Det risslade som isdropp utefter hans lilla rygg.

Klockan hade nu hunnit att bli elva på förmiddagen, utan att några barn syntes till. Sofi ränsade spritärterna till middagen. Ida gick ut och in med småsysslor. Plötsligt skrek Sven så det genljöd över hela gården:

»Där är flickorna!!!»

Sofi störtade upp så fort, att ärterna trillade utefter köksgolvet, och Ida och Sven flögo över gården.

In genom grinden stego de, Gun och Anna-Greta bärande Siv på gullstol, Erna ett par steg efter bärande så många av Sivs plagg som den lilla stackarn kunnat undvara. De omringades och fördes i triumf upp till storstugan, där de redogjorde för var de hållit hus alla dessa långa timmar.

Och så måste de ha mat! Men när Sofi och Ida kommo in med den, mötte dem en syn.

Besegrade av trötthet, värme och hunger voro alla fyra försänkta i djup sömn. Deras små huvud vilade mot bordskanten, men de märkte ingen skillnad mellan det hårda träet och sina mjuka bäddar. Säkerligen hade de éovit till kvällen om de fått sitta i fred. Den förståndiga Sofi tyckte dock att de skulle äta sig mätta först och sova sedan.

På eftermiddagen, när den värsta tröttheten gått över och de vederkvickte sig i krusbärsbuskarna, blev Sven alldeles rysligt kitslig med sina spörsmål..

Var det vackert i Norge? Sågo de händelsevis platsen, där Karl XII stupade? o. s. v. Men flickorna togo dem helt godmodigt och straffade honom blott med att kasta krus-bärsskalen på honom.

Men Sofi, den präktiga Sofi, hon talade aldrig om huru mycket hon lidit den dagen, då barnen voro bortkomna.Besegrade av trötthet, värme och hunger voro alla fyra försänkta i djup sömn,SMÅ SKÄLMSTYCKEN.

Gun och Anna-Greta hade varit borta vid stenröset och plockat en hel korg full med de vassaste kardborrar, de kunde få tag i. Men över dem hade de lagt stora gröna blad, om de skulle möta någon, innan den dyrbara lasten var i säkerhet på deras rum.

De hade »argan list » i sinnet, de skulle stoppa Svens säng full av kardborrar. Sven var borta och skulle ej komma hem förrän senare och dessförinnan ansågo de, att »blomstren» kunde göra lite »nytta» på annat håll.

Far och mor utsågos till offer. Två små snälla flickor kommo nedtrippande i trädgården och började smeka lille far och lilla mor. Ack vad det kelades. Det gick så bra att småprata och klappa och kyssa och plocka upp den ena kardborren efter den andra ur fickan för att placera på fars och mors ryggar. Men mors blus var tunn och minnet ganska friskt efter en föregående dekorering, så att fast mors ögon ej sutto i nacken, såg hon ändå på pricken, huru hennes rygg tog sig ut. Men hon lät barnen hållas. När de slutat tog hon fars arm.

»Kom så gå vi nedåt ett slag, jag har ett litet ärende till butiken.»

Å, stygga lilla mor! Nu måste de ju genast plocka bort alltsammans, istället för att få se far och mor vandra omkring en stund hemma i ovetenhet om huru prydliga deras ryggar voro. Det var allt »snoppt»!

I bedrövlig ton bådo de far och mor stanna litet och befriade dem från utväxterna. Men när det väl var gjort, sade mor till far med skälmaktig blick:»Nej vet du, vi stanna allt hemma nu, och gå till butiken en annan gång.»

Men Sven skulle de då narra med besked. Hela hans säng skulle vara full, han skulle få ett rysligt schå att plocka bort dem, ja, kanske få arbeta halva natten och ändå inte få tag i alla.

Klockan nio kom han hem och hade haft väldigt roligt. Lekt indian hela kvällen och hållit på att skrämma ihjäl en gammal fröken, som låg i en hängmatta och läste.

»Var hon mycket gammal?» frågade mor medlidsamt, när Sven berättade, huru gossarna smugit sig fram, klädda till indianer och uppgivit ett härskri tätt vid hennes öra.

»Ja-a, hon var allt en tjugofem år», förklarade Sven.

När han sagt godnatt, hoppade flickorna »jämnfota» av förtjusning, och det riktigt värkte i dem av nyfikenhet. Ingenting hördes dock av från Svens rum, huru de än försökte lyssna.

Men i nattens sena timma, sedan flickorna somnat, steg Sven tyst upp. Han skulle allt hämnas. Han visste, att flickorna voro inte så värst stora hjältinnor och visste sättet att taga hämnden. Han sökte rätt på Sivs långa smala pall och klädde ut den till en hemsk gubbe med hög hatt. Sofi hade inte gått och lagt sig, utan hon hjälpte honom att flytta stegen fram till flickornas fönster. Tyst klev han upp och satte den fula gubben i det fönster, som stod öppet.

Oj, vad de skola skrika i morgon bittida, tänkte han och smög sig tyst tillbaka till sitt lilla rum.

Det var ett högst spännande ögonblick, när ungherrskapet trädde in i storstugan vid frukostringningen. Var och en bjöd till att se fullkomligt obesvärad ut, men det lyckades inte riktigt bra, och skrattlusten blev för stark. När Gun räckte Sven brödkorgen, brast det lös, och när de skrattat ut,beskrev Sven, hur det smakade att ligga på kardborrar, och flickorna, huru de tagit emot den oväntade gästen.

Men vad både Sven och flickorna tego med för varandra, det var de nya spratt, som redan höllo på att mogna i deras små hjärnor.

PÅ BÄRPLOCKNING.

Samma morgon hade de fått tillåtelse att gå på bärplockning ända till Torshöjden och att hava middag med sig. De skulle inte äta ett enda bär, utan plocka till sylt, som de själva skulle koka och få ha som sitt eget med sig in till staden.

Mor tänkte göra i ordning deras matsäck.

»Nej, lilla mor.» Gun såg bedjande ut. »Få vi göra det alldeles själva; det vore så roligt, bara vi få veta vad vi få taga.»

Å, vad de härjade i köket och skafferiet och packade och skrattade. Ett ägg måste Anna-Greta bedja mor att i hemlighet få blåsa ur och fylla med mjöl och sen laga, att Sven fick det. Sofi hade bakat våfflor, som de skulle ha till dessert. Så skulle de taga korgar att plocka i. Det sknlle gå rätt många bär i dem, men de skulle vara så beskaffade att det ändå hastigt blev »skylbotten». Det var mycket trevligare att plocka sedan.

Äntligen voro de färdiga till avtåg. För att vinna tid skulle de ro över sjön och landa nedanför kyrkan.

»Jag ror», sade Anna-Greta helt bestämt, när Sven skjutit ut båten och hoppat i med ett språng från yttersta stenen.

»Nej, det vill jag», sade Gun.

»Ånej», sade Sven lugnt och överlägset. »Sätt ni er, det är bäst jag sköter årorna.»Å, vad han var retsam! En sådan kaxe! Oun steg upp och skulle taga årorna ifrån honom. Det blev strid, och innan de visste ordet av, flöt den ena åran iväg ut i sjön.

»Det var då din skull», tyckte Sven.

»Nej, det var allt din.»

»Nu får du fiska upp den själv.»

Sven satte sig ned och blickade stadigt på kyrktornet mitt över. Oun plaskade och bråkade med den ena åran för

att komma åt den andra, men det ville inte lyckas. Åran hade hunnit att driva iväg ett stycke, under det Sven och hon gnabbades.

»Tycker du vi ska sitta här och plaska hela dagen?» frågade Sven i så försmädlig ton han förmådde.

»Nej, jag tycker du kan hjälpa mig att få fatt i åran och inte sitta där och se dum ut.»

»Ja, jag får väl lov bistå dig, om vi ska få några bär i dag.»

»Har man hört, vad han kan ta för en ton mot äldre folk. Nej, var så god och sitt, jag skall allt reda mig själv.»

Nu hade hon allt »snoppat» honom, tyckte hon.

Åran var dock omöjlig att få fatt i, och Oun önskade innerligt, att Sven skulle övertaga hennes arbete. Gubben Jon hade emellertid sett Ouns fåfänga ansträngningar och kom nu till hennes hjälp, varefter Sven och hon såsom goda vänner med var sin åra raskt rodde över till andra stranden.

Vägen förde först genom den svala granskogen, där en bäck porlade och sprang hit och dit i alla möjliga riktningar »som en liten vove», tyckta Erna. Därefter upp till en ås med brant sluttande sidor, där skogselden förr gått fram. Där var »ställen»! Hallon och blåbär växte i oändlighet, och Oun hade ett utmärkt smultronställe, som hon i hemlighet anförtrodde Sven, för att låta honom riktigt förstå, att hon var »alldeles god på honom» igen. Däruppe var den härli-gaste utsikt, och barnen måste, innan de började plocka, först stanna och riktigt se sig om.

»Nu plocka vi», tyckte Sven och började plundra en röd-lysande hallonbuske, och snart hade de skylbotten i sina korgar.

Solen brände hett, men bärplockning var ett alltför stort nöje, för att barnen skulle besväras av värmen. Sven yrkade på tidig middag av lätt begripliga skäl, då han fick knoga på matsäckskorgen mellan »ställena». Ja, de kunde då gott äta, när som helst, det var inte utan, att de voro ganska hungriga, när de riktigt kände efter. De slogo läger vid en stor flat sten, som skulle tjäna till matbord, och flickorna började duka upp. Men vad var detta?! Inte hade de lagt in denna spis inte! »Var är smöret, Sven? Du packade ju in det.» »Ja, i ett fint papper.» »Det måtte allt varit ganska lindrigt inlagt», skrattade Oun. »Det har givit sig ut på turistfärd i hela korgen. Och äggen! Här finns knappast ett enda helt! Och köttbullarna äro brandgula! Hur ska vi bära oss åt med detta?»

När den första fasan över förödelsen gått över, hjälpte de varandra endräkteligen att skrapa smöret av limpan samt äggskalen av köttbullarna och satte sig så »till bords». Det enda ägg, som var helt, var Anna-Oretas mjölägg, och det var Sven nog ridderlig att truga på Gun såsom ett ytterligare fredstecken.

Middagen var utmärkt god, kryddad av hunger och gott humör.

Erna stjälpte visserligen omkull mölkflaskan två gånger och höll på att skrämma slag på systrarna med utropet »en orm!», när en stor mask kom krälande. Sven och Anna-Oreta slogos om den sista köttbullen, under det Gun till deras förtrytelse tog brorslotten av våfflorna, men ingenting förtog livslusten och skrattlusten hos det lilla sällskapet.

När de ätit sig mätta, tyckte Sven att de skulle läggasig och sova middag som slåtterfolk brukar, men det tordes inte flickorna för sitt liv. Hu då, det kunde ju krypa både skalbaggar och myror och grodor och ormar och . . .

»Och björnar och elefanter också», föreslog Sven.

»Nej, de gå inte in i våra små munnar.»

»Nu börja vi plocka igen, vi ska ha korgarna fulla.»

Efter ännu en god stunds plockning med prat, skratt och gnabb anträddes hemfärden, och då mor återkom från badet, stodo barnen på förstukvisten med sina korgar överfulla.

För att syltet skulle bli så fint och gott som möjligt, togo de genast itu med kokningen. Lite hjälp fingo de förstås av mor, men de hade då gjort det allra mesta själva.

Anna-Oreta band över burkarna, under det Oun med sin prydligaste stil skrev namn, och till och med årtal, på små papperslappar, vilka hon sedan klistrade på dem.

När allt var färdigt, hittade mor alla barnen i en klunga på kökstrappan, slevande i sig »skummet». Erna hade utbett sig att på köpet få slicka karotten, när den blev tom.

BESÖK AV TVÅ SMÅ NEGERBARN.

Följande dag öste regnet ned, och det blev riktigt mörkt fram på eftermiddagen i den annars så ljusa och glada storstugan. Sofi hade just slutat middagsdisken och satte in den sista blanka kopparkastrullen, då Oun kom ut i köket och viskade:

»Snälla Sofi, får jag några riktigt stora svarta kol ur spisen?»

»Vad ska Oun med dem att göra?»

»Tyst, tyst, snälla Sofi, jag ska göra något riktigt roligt, Sofi ska få se det sen.»Sofi mumlade något om de välsignade barnen, men godheten lyste ur ögonen. Gun fick så många stora kol, hon ville ha, och så tiggde hon sig till att få stöta dem i morteln.

Sedan smög hon sig upp på barnkammaren. Där sutto Erna och Siv på var sin stol mitt i rummet. Hela deras beklädnad utgjordes av små korta urvuxna vita förkläden, vilka Gun tråcklat ihop i ryggen.

»Ha verkligen aldrig negerbarn mera på sig», frågade Erna och såg en smula tvivelsamt på Gun, som höll på att röra ut de pulvriserade kolen i tvättfatet till en tjock svart välling.

»Nej, där de bo är så varmt, att de behöva inte mer.» Gun började smeta över Ernas lilla vita kropp med den svarta massan, och snart stod där en liten negerflicka istället för ljus-alfen Erna Vide.

Så kom turen till Siv. Hon hoppade och dansade av glädje över att få bli lika svart som Erna, och kunde inte stå stilla en minut. Gun måste till slut bli riktigt sträng.

Äntligen voro båda färdiga och »väldigt lyckade», tyckte Gun, när hon avsynat dem.

»Kom nu, men var tysta i trappan, hör ni det och säg som jag lärt er.»

Mor och Anna-Greta sutto i storstugan. Sven stod barfota klädd i regnkappa på gården, försjunken i njutningen av att »jumpa» i en stor pöl, som regnet åstadkommit. Gun fick med list in honom köksvägen.

Negerbarnen kommo intassande.

»Vi äro två små negerbarn, och vi äro borttappade, få vi stanna hos er och leka med edra små barn?»

Men längre kommo de ej på det tal Gun lärt dem. De kommo alldeles av sig av den skrattkaskad, som stänkte över dem. Gun, vilken skälvande av återhållen skrattlust, stått och kikat i dörrspringan, hoppade nu in.Gun smetade över Erna med den svarta massan, och snart stod där en liten negerflicka i stället för ljusalfen Wide.»Ä de inte bra? Kan man se någon skillnad på dem och ett par negerbarn?»

Nej, inte skulle mor känt igen sina små, om de kommit i ett negerfölje, det var då visst och säkert, sade hon.

Efter intagna förfriskningar, bestående av pepparkakor och klarbär, skulle de gå och visa sig för mor Brita.

»Bara hon inte blir rädd», undrade Erna.

Regnet öste fortfarande ned, och att Erna och Siv inte voro tvättäkta togs ej med i beräkningen. Så många steg var det inte till mor Britas stuga, men nog hann både Erna och Siv delvis återgå till den vita rasen, innan de hunno fram. Men deras negerlinnen, de blevo istället sannskyldiga sådana. Och då Oun såg sitt sköna verk så förstört, blev hon fasligt bedrövad. Erna och Siv smi tades av henne, och det höll på att bli paraplyväder även inomhus om ej mor föreslagit, att de skulle dansa negerpolka och be Sven spela dragspel. Men ni få sätta på er lite mera kläder, sade mor, ty det känns allt rätt kallt för små negrer här uppe i Norden.

GUNS FÖDELSEDAG.

Den förste augusti vaknade Oun vid tonerna av instrumentsmusik. Var kom den ifrån? Hon sprang upp och kikade bakom gardinen. Nedanför fönstret stodo fyra musikanter, vilka spelade en musik som inte just var lik serafers. Svartmuskiga voro de, men den längsta flickan, som spelade dragspel, liknade mycket Sven, och gossen, som spelade mun-giga, påminde om Anna-Greta, det var då visst och säkert. Den minste lille gossen trakterade kam i silkepapper, och Oun fick sina aningar, vilka rätt snart övergingo till visshet.

Hon ropade därför glatt bakom gardinen i det öppna fönstret:»Jag får tacka så mycket för den utmärkt vackra musiken!»

Musikanterna svarade: »Leve den tolvåriga Gunhild Vide! Hurra! Hurra! Hurra!»

De hade haft ganska många åhörare; gubben Jon, som hissade flaggan dagen till ära, och som skrattade så hjärtligt åt musiksällskapet; mor Brita, som kom från ladugården med stävan i handen; jungfrurna från köket och mor, som stod i vinbärsbuskarna, plockande blad till födelsedagsbordet.

Det var alldeles färdigt och fint, när Gun kom ned. »Åh mor! !» Gun flög mor om halsen. Vilket ståtligt bord med blommor och grönt, krans och hembakad tårta; små mystiska paket från syskonen och Sven, samt siffran »12» lagd överallt på bordet, där det fanns minsta lilla plats att lägga den på. Tolv tioöringar, tolv femöringar, tolv tvåöringar och tolv ettöringar. Tolv karameller, tolv praliner, tolv blåklint, tolv stora körsbär (de allra första mogna), tolv jättejordgubbar m. m. sådant där gott. O, vad det var fint! Gun kramade mor och syskonen gång på gång.

Siv drog henne till ett hörn av rummet och viskade: »Jag har köpt nålen för mina egna pängar, den kostar fem öre.»

»Du lilla älskling! »svarade Gun», den är så rysligt söt den lilla nålen, och den ska jag ha, när jag ska vara riktigt fin.» Siv kände sig mycket stolt.

På förmiddagen satt mor och sydde i trädgården, och barnen spelade krocket på gårdsplanen.

Plötsligt hördes ett tjut, som kunde anstått tio utsvultna vargar, och mor fick se barnen flyga nedåt, grinden och omfamna far, som kom ett par timmar tidigare än han väntats. Siv kom flygande emot honom, beväpnad med en stor smörgås, av vilken hon lämnade ett litet minne på fars ena kind. Alla följdes åt in att beundra födelsedagsbordet, och far höll med Gun om, att det var »rysligt vackert».Efter middagen föreslog mor, att de skulle ro över till Orönebacke och ta kaffe med.

Barnen sprungo jublande om varandra och hjälpte till att packa in allt, som behövdes. Två stora korgar fylldes, och så begav man sig iväg. Sven hade sprungit i förväg för att göra i ordning båten och hade prytt den med björklövs-kvistar dagen till ära. Han var också självskriven kapten.

Sofi, som hjälpt till med att bära ned korgarna, gav båten en puff, när alla kommit ombord, och så gled den ut i vattnet.

Sjön låg blank som en skiva, man tyckte sig se långt in under stränderna och kunde i vattnet urskilja varje barr från granarna, varje blad från de vitstammiga björkarna vid strandbrädden. Och djupt därunder en blå himmel med seglande vita moln. Oun satt i fören och följde med ögat det fina pärlband av glittrande droppar, som drogs över vattnets yta varje gång Sven lyfte årorna.

»Tror mor att det bor någon näck i denna sjön?», frågade Erna.

»Ja du, det kan jag inte svara så alldeles säkert på», sade mor skrattande.

»Har mor aldrig sett någon näck, eller någon sjöjungfru, eller något troll?», fortsatte Erna.

»Jo, jag ser tva små troll just nu», svarade mor och nickade åt sina båda minsta, vilka sutto framför henne. »Ånej, inte sådana, jag menar riktiga», sade Erna.

Aj! Nu fick båten för häftig törn mot land! Både näcken och trollen glömdes för kaffekopparna, som svävade i

fara. Men allt gick bra, och snart var »kaffebordet» dukat på den lilla gröna ängsgläntan inne i skogen. I kanten av den vita duken hade Anna-Oreta lagt en bård av nyponblommor och gröna blad, vilka hon i största hemlighet plockat, och i mitten tronade födelsedagskransen i all sin ståt.Det blev ett glatt kafferep med »vackert väder» på alla fat och skålar. Aptiten var alldeles glänsande, men lite för-tretligt var, att myggorna även hade en så förträfflig sådan och ansågo barnen för ett utmärkt kaffemål.

Hela kvällen blev det lek i skogen, dunk och påve och konungarike och sista paret ut, då till och med far och mor voro med ett litet slag.

Men solen sjönk; trädtopparna badade i aftonrodnaden, och fåglarna satte sig till ro. Man borde nog tänka på hemfärd. Men ännu sedan skymningen börjat smyga mellan skogens stammar, bådo barnen att få stanna »lite till»; det var ju födelsedag, och då fick inte far och mor vara så noga med tiden för kojningen.

Den natten drömde Gun, att hon lämnats ensam kvar skogen, då de andra rott hem till Solvik. Hon var mycket be-drövad och tänkte springa hem skogsvägen, då hon fick se tre féer komma svävande emot sig. Gun hade aldrig sett någonting så vackert och stod alldeles betagen av förtjusning.

Den ena av féerna bar en krans av röda rosor, som hon satte på Guns huvud sägande:

»Detta är min födelsedagsgåva till dig, lilla Gun. Det är kärlekens rosor. Så länge du bär denna krans, förbliver du kärleksfull och god mot alla.»

Den andra féen kom nu fram och fäste ett smycke av äkta pärlor på hennes bröst.

»Tag denna gåva från mig», sade hon, »det är sanningens pärlor i detta smycke. Så länge du bär det, är du alltid sann och redbar.»

Den tredje féen hängde en gyllene kedja om hennes hals. Gun tyckte, att den kändes så tung, att hon knappast skulle orka bära den.

»Denna gåva», sade féen, »skall hjälpa dig att bliva plikttrogen. Den kännes tung nu tycker du, men det underligaGun hade aldrig sett någonting så vackert och stod alldeles betagen

av förtjusning.med denna kedja är, att ju längre du bär den, ju lättare blir den. Snart känner du ingen tyngd, den blir endast en vacker prydnad för dig.»

Gun ville tacka dem för deras vackra gåvor, men i samma minut voro de försvunna, och hon stod åter ensam i skogen.

Men länge behövde hon ej känna sig ensam, ty hon väcktes av lilla Siv, som tyckte, att stora syster skulle stiga upp och leka med henne.

När Gun kom ned till frukosten omtalade hon sin dröm för mor. Mor bad henne att aldrig glömma bort den, utan känna det såsom bure hon alltid och allestädes féernas gåvor.

NÄR SVEN VAR DOKTOR.

En dag fick Erna besök av Märta Boman, en liten flicka på åtta år. Hon var mest road av att leka med dockor, varför hon också tagit sina båda älsklingsdockor Torborg och Irma med sig upp till Solvik.

Erna, som var full av påhitt, föreslog att de skulle leka sjukhus. Alla dockorna skulle vara sjuka, och Märta och Erna skulle vara sjuksköterskor med små vita pappersmössor på huvudet.

Sven skulle vara doktor. Det blev »väldigt» roligt, inte det gamla vanliga »mamma, pappa och barn».

Erna och Siv sckte fram alla sina små från både möjliga och omöjliga gömställen. Först skulle de klädas av och bäddas ned. Märtas dockor samt Astrid och Bisse fingo ligga mellan spetslakan i riktiga docksängar, men de övriga fingo nöja sig med att ligga mellan näsdukar i upp- och nedvända pallar.Ernas Isabella hade för länge sedan brutit armen, och Erna lade nu den avbrutna kroppsdelen, — som hon äntligen hittat efter att ha rivit ut allt vad som fanns i dockbyrån — bredvid den stackars Isabella, där hon låg och stirrade rätt upp i taket. Ingegärd var

utan ögon, de voro utsopade, upplyste Siv. En annan måtte slagit sig rysligt illa, ty det hade gått hål på kroppen, och innanmätet var nästan utrunnet. Hon var idel tomhet, den stackaren.

En skulle ha mässling, en annan skarlakansfeber, vilken sjukdom av Siv benämndes »ckokolakansfeber.»

»En ska' ha kikhosta», ropade Erna, »och Siv kan sitta bakom en stol och hosta.»

»Nej, det vill jag inte», puttrade Siv.

»Du ska få min röda glaskula, om du gör det.»

Ja, då blev Siv belåten.

När allt var i ordning, skickades Siv efter Sven. Han satt nere vid sjön och metade. Han hade en liten brun pinne i munnen och låtsade, att han rökade cigarr alldeles våldsamt. Det måtte inte varit fiskeväder, ty han hade inte fått ett enda napp, fast han varannan minut spottade på betet för att få bättre tur. Det hade gubben Jon lärt honom.

Han följde helt villigt med Siv upp, isynnerhet som Erna bett henne säga, att om han kom upp, skulle han få vara med om något »skojigt».

Under det Siv hämtade Sven, var Erna ute hos Sofi och fick en ståltråd, som suttit på en seltersflaska.

Av ståltråden böjde hon ett par finare glasögon, vilka skulle pryda Svens lilla näsa, så att han skulle bli så lik en doktor som möjligt. —

Jo, Sven var med om att vara doktor och stegade högtidligt in till de sjuka dockorna.

»Hosta Siv», viskade Erna.

Siv kröp ned bakom stolen och hostade av alla krafter.Doktorn undersökte noga alla patienterna, det var svårartade fall, tyckte han.Doktorn undersökte noga alla patienterna, det var mycket svårartade fall, tyckte han.

»Nu orkar jag inte längre», väste Siv.

Erna tillät henne i nåder vila sina stackars lungor.

Doktor Sven måtte visst varit en ovanligt skicklig läkare trots sin ungdom, ty han företog den ena operationen efter den andra med största lätthet och utan den ringaste smärta för patienterna.

Men de stackars sköterskorna, de fingo mycket att beställa, ty han ordinerade gräsligt med medicin för varenda en av de sjuka. En matsked var femte minut och kalla omslag skulle de ha allesamman.

Sköterskorna fingo ingen ro, förrän det blev natt på sjukhuset, vilket inföll i samma minut som kvällsmatsklockan ringde i storstugan.

BARNEN TÄNKA SKAFFA NÅGOT GOTT TILL KVÄLLSMAT.

Följande eftermiddag gingo mor och barnen runt sjön, en promenad, som de mycket älskade att företaga. Solen sken varm och fyllde skogen med härlig doft av gran och, linnéa.

Mor plägade ofta under dessa turer berätta om sin egen barndom, och barnen tyckte att inga äventyrsböcker i världen bjödo pä intressantare saker.

I eftermiddag berättade hon om sina sommarbesök hos farfar och farmor på Telesta. Huru hon där krupit upp i vagnarna i vagnboden, slagit »klatsch» för inbillade hästar och kuskat iväg långt bort; hur hon en gång suttit högt uppe i ett träd i parken, och låtit faster gå där nere och söka efterhenne, ända tills faster hörde ett »kukeliku» ovanifrån; huru där fanns en liten vrå i salen, som kallades »skamvrån», där mor fick själv gå och ställa sig, när mor inte varit snäll.

Farmor hade talat om för mor, att en ängel alltid går bakom små snälla flickor, och än i dag kom mor ihåg, hur hon, när hon en gång stod i skamvrån, tyckte sig se sin ängel sväva bort. Hon riktigt hörde suset av de vita vingarna.

Snart hade de gått runt omkring »sitt stora öga», som barnen kallade sin lilla sjö, och voro hemma igen.

Ida mötte vid grinden med underrättelse, att »herrskapet i granngården» nyss kommit på besök.

Mor skyndade in att välkomna dem, varefter hon jämte de främmande slogo sig ned under lindarna. Barnen spelade sitt kvällsparti krocket på gårdsplanen.

Oun hörde mor tala med Sofi om kvällsmaten och att hon önskat, att hon haft kantareller att stuva.

»Det ska vi plocka och överraska med», sade Oun till Sven och Anna-Oreta.

Vi få en korg full på en minut på det »bussiga» stället nedanför kyrkan!

Det var ett utmärkt förslag, tyckte de, och slängde sina krocketklubbor.

Oun sprang in efter en korg, och alla tre flögo ned till båtstället. De voro snart över på andra stranden och hoppade i land. Flickorna voro redan framme vid det omtalade »stället», innan Sven dragit upp båten.

Men vad var detta! Inte en enda kantarell syntes! Vem hade varit före dem?

Det var nu intet annat att göra än att gå vidare och försöka hitta några längre in i skogen. Jo, det fanns i överflöd, skada blott att korgen var så liten, men man fick väl ta förklädena till hjälp.En fluga satte sig på Ounds hand. »Sven, minns du, när Olle Ek en förste april narrade dig att gå på apoteket och köpa en spansk fluga? Du trodde, att du skulle få ett stort surrande djur och tog den gamla fågelburen med dig.»

»Ja, då tyckte Olle, att han gjort det bra», sade Sven, och alla tre skrattade vid minnet av Svens misslyckade köp.

När de gått omkring en god stund och ömsom pratat och ömsom plockat, sade Anna-Oreta:

»Nu tycker jag vi ha nog, vi ha gått riktigt långt in i skogen; fast vi inte tänkt på det.»

De upphörde att plocka och sågo sig omkring. Vad det blivit mörkt i en hast! De ryste till. Hur mycket kan klockan vara? Det är bestämt sent.

De började springa genom den mörka allvarsamma skogen, rädda för sina egna skuggor, för de långa fantastiska, som träden kastade över vägen, och för det minsta lilla prassel, som vinden åstadkom.

När de slutligen kommo ned till stranden, sågo de, huru ljus glimmade i stugorna och att det även lyste från Solviks-fönstren. Men här stodo de, och ett svart djup skilde dem från deras paradis.

»Så förfärligt hemskt att ro över i kväll», viskade Oun.

»Jag vågar knappast», sade Anna-Oreta.

»Men vi måste», tyckte Sven, »och ju längre vi stå här, ju mörkare blir det.» »Oå i nu, ä' ni snälla,» fortsatte han med manhaftig stämma, men med hjärtat i halsgropen.

Gun och Anna-Greta klevo försiktigt i och satte sig tysta på toften. Någon tvist om vem som skulle ro uteblev i kväll.

Sven sköt ut båten med ena åran. Ingen sade ett ord.

Äntligen voro de över det svarta djupet och hade nått sin längtans strand, men av det vanliga småpratet och skämtet med varandra hördes ej det ringaste, under det de gingo uppför skogsbacken in i köket.»Kära hjärtandes, att jag inte fick den rara svampen förr», tyckte Sofi. Hon lade just nu upp maten, som skulle in.

Barnen gjorde sig snygga och gingo in i storstugan, där lampan slöt sin inbjudande ljuskrets kring det dukade bordet.

Tanken gick ut i mörkret! Vad det var ljuvligt att vara hemma igen!

Till sin belåtenhet utfrågades de ej, var de hållit hus under de sista timmarna; mor var upptagen av de främmande, och innan de gått hade barnen sagt godnatt.

Men långt efter det Anna-Oreta somnat, låg Gun vaken. Under båtfärden hade hon hela tiden tänkt på döden, hur fasansfullt det skulle vara att dö.

Men far hade en gång sagt, att farmors dödsbädd var så vacker, hon slumrade in så stilla och såg så lycklig och nöjd ut.

Hon hade levat hela sitt liv i kärlek och självförgäten-het, hade mor sagt, och kunde lugnt gå in i himmelen och möta Gud.

Guns blick föll på Kristusbilden på väggen.

Nej! jag kan inte möta Gud sådan som jag är. Jag är självisk och snarstucken och jag nästan narrades i lördags, när jag lät mor tro, att jag haft så mycket arbete med att kratta gården, då Sven gjorde det mesta av det.

Hon borrade ned sitt lilla ansike i kudden, för att Anna-Greta ej skulle höra, hur hon snyftade, och bad Gud riktigt innerligt om hjälp att bliva lika god och snäll som farmor. Sedan somnade hon lugnt in.

AVSKED FRÅN SOLVIK.

Lindarna hade börjat kläda sig i ljusgula blad och somliga av dem dansade ringdans i trädgården. Siv tyckte det var mycket lustigt, men mor och de äldre barnen funno detvemodigt. Det betydde ingenting mer och ingenting mindre än att inflyttningen till staden stod för dörren.

Mor måste nu taga fram almanackan för att bestämma, när avresan skulle ske; så sent som möjligt före terminens början var allas åsikt och önskan. Koffertarna fylldes och ställdes i rader i storstugan. Erna och Siv buro sina egenhändigt tvättade och strukna dockkläder till mor och bad henne packa in dem riktigt väl.

Barnen gjorde avskedsbesök på alla sina kära lekställen, i skogen, i björkhagen, på Tibbelåsen m. fl. Skafferimiddag åts, om inte alldeles med fingrarna, så näst intill: alla vapen voro ju nedpackade. Nu återstod blott att gå på kaffekalas till mor Brita, som hade bett få »bjuda på en liten avskeds-tår». — Det kändes riktigt skönt att efter allt arbete med packningen få i lugn och ro bänka sig kring mor Britas inbjudande kaffebord och dricka både tår och påtår. Gubben Jon satt med i laget, men pipan hängde, till barnens förvåning, ej på sin vanliga plats i ena mungipan, utan på väggen.

Nu tog mor upp klockan, som visade, att det var tid att säga farväl. Den beställda vagnen kunde nog snart väntas, och de stora barnen jämte Ida, vilka skulle begagna sina egna hästar, borde ge sig av litet i förväg.

Tacksägelser för sommaren utbyttes å ömse håll, och snart rullade vagnen med mor, Sofi och småsystrarna ut genom grinden.

Ernas och Sivs huvuden stucko upp ur ett berg av rosor, astrar och dalior. Hela trädgården var tullad av den vänliga mor Brita.

När vägen krökte, viftade mor en sista hälsning ej blott till den lilla gumman, som ännu stod kvar uppe vid grinden, utan till hela nejden. Tyst för sig själv sade mor: »farväl, kära lilla Solvik, tack för alla de solskensdagar du givit oss i sommar.»